

L'Estat Català

PUBLICACIO DE ORIENTACIO NACIONAL

Direcció: FRANCESC MACIA, Diputat

REDACCIO I ADMINISTRACIO:

Sant Honorat, 7, pral.

Els clarins al Capitoli

Hem sentit d'aquí estant el ressò dels clarins guerrers. I veus amigues ens han dit en la penombra i l'hora baixa—veus silentes i confidencials—que l'exèrcit enemic puleix les espases.

Per Catalunya tal guerrers d'abans; hem posat la testa a frec a frec de terra i hem escollat les petjades i els renills dels corcers enemics.

L'allau enemiga vindrà. Un parèntesi tenim encara. Un parèntesi electoral, darrera manobra centralista. Després la lluita. Ja veieu, patriotes, com l'enemic ens diu ço que cal fer. Ja veieu, patriotes, com la nostra tesis de preparació a l'apel·lació sorgeix triomfant. Es que arriba en hora impròpia? Potser sí, però cal dir, que és una tàctica ja molt vella, de no donar lloc i temps a refer-se. I cal dir també, que ço que és més impropri encara, és que hi hagi sectors patriòtics que hagin deliberadament dut una pertorbació a la nostra tasca i hagin

preferit guanyar casinets de veinat que fer-nos—fer a Catalunya—el més lleu esforç en pro de la feina alliberadora.

Els tenien el seu lloc assenyalat que precisament no era el més difícil, ni el més perillós. I avui en la trinxera patriòtica hi oneja la bandera d'*Estat Català* defensada pel nucli nacionalista radical acapdillat per En Francesc Macià. Arma al braç, esperarem incommobibles la batalla. No'ns farem endarrera ni cedirem una passa en el nostre lloc. Sabem per endavant que tenim de caure en la lluita. Sabem per endavant, els que seran en son lloc i els que fallaran.

Preveiem, no so's el germà de Pàtria, sinó el germà en ideal, que com Pere ens negarà tres vegades o com Judes farà el bes de la traició. Però res ens farà recular. Ja és hora de que la bandera de Catalunya sigui honorada pel foc sagrat del sacrifici, que d'ençà de 1714 en resta verge.

Patriotes!... Alerta!

Un dret és una cosa viva. Lluiteu pel vostre dret: heu's aquí l'únic consell que la veritable prudència — la veritable prudència — us donarà. Lluita forta, lluita enèrgica, lluita heròica. Tingueu el coratge de fer viure la vostra Nació. De fer-la viure amb tota l'energia que hi posa el Poble.

Es arribat aquest moment. Es arribat el moment del Poble. Jo m'equivoco radicalment, si no és veritat que urgeix, fer que baixi el dret dels núvols, afirmant-lo aquí a la terra, proclamant-lo sens hipocresies; fent-lo sortir de llibres i acadèmies, vessant-lo sobre els braços nusos i sobres els caps enèrgics, sobres els fills del Poble, qui espereu una ACCIO.

Didac Ruiz
(El moment del Poble)

LA PATRIA

Qui fa les Pàtries?

Com i quan neix una Pàtria?

Quan va nèixer Catalunya? Quan els pobladors d'aquest bell indret de la Terra començaren de dir-se catalans? Com i de quina manera els catalans començaren d'estimar Catalunya?

La Pàtria no té consistència corpòria. No la veiem, no la toquem per més que la sentim. Bé deu existir en una forma o altra quan inspira les passions més nobles, quan és motiu de que primer que profanar-la els homes acordin sucumbir sota una pluja de violències i d'incendis.

Es natural que estimi la Pàtria qui hi tingui propietats, car defensant la Pàtria defensa els propis interessos.

Serà, doncs, sobrenatural que hi hagi, com hi ha de fet, qui estima la Pàtria sense tenir finques, ni res que s'hi assembli, ni en la seva Pàtria ni en la dels altres?

Què és, doncs, aquesta fada misteriosa que s'entafura per les intimitats del cos i de l'ànima i triomfa en els palaus dels prínceps i en les barraques dels pastors?

Què ets, Pàtria dolça, que fas espurnejar, en veure't, els ulls del navegant que torna de llunyes terres després de llarga absència? Què ets, Pàtria encisera, que així desclous els llavis de l'àvia arrugada per entonar cançons de breçol que fan adormir els infants com arrenques a nostres opulents maddones xiscles de guerra que encen manen als homes fets les esgarriances del sacrifici?

En l'amor hi ha d'haver correspondència.

Es segur que la Pàtria correspon al nostre amor; del contrari l'amor a la Pàtria fóra pura fantasia. Mes com ens correspon? Com ens en adonem que Ella també ens estima?

I que ens correspon no hi ha dubte.

No heu sentit mai la satisfacció d'haver defensat Catalunya?

L'amador té cura que res manqui a l'estimada. Si es plany de penes ell no és en repòs fins haver-les-hi del tot esvaïdes.

A la nostra estimada Catalunya li manca la llibertat. Deure és dels catalans retornar-la-hi, més que més tenint en compte que per nostra culpa és que li fou arrebastada.

La mare treu del captiveri de ses entranyes el fruit del seu amor per portar-lo a la llibertat de la vida. Catalunya, amb les seves sàvies institucions, ens treu de la barbàrie per a fer-nos el poble més lliure del món.

Ara que és Ella qui és en esclavatge, pertoca als seus fills trencar-li les cadenes.

Que els camins que hem de seguir són entreuats d'esbarzers? Mal llamp! Per ventura ens parí la mare amb flors i violes?

Que ens exposem a deixar la pell

en la nostra empresa? També s'hi va exposar Ella a l'acte de l'heroic deslliurament.

Mala fi facin els catalans bords que no siguin al costat nostre el dia de la batalla!

Hi ha diferents Pàtries com hi ha mares diferents.

La Pàtria dels catalans és Catalunya.

Pàtries i mares diferents coincideixen en l'amor pels seus fills.

Amb el deliri que França vol els francesos, Catalunya es daleix pels catalans. I si França té una Joana d'Arc que amaga el seu sexe per a batre's amb més llibertat amb l'enemic, no manca a Catalunya un Joan Blanques, que tira ell mateix el punyal per immolar el seu fill abans que consentir la deshonra de la Pàtria.

Entre les Pàtries, igual que entre les mares, no hi cap l'odi. Les guerres les armen els ambiciosos, que no tenen Pàtria.

Lluny d'avorrir-se, una mare beneix l'altra quan la veu que es desfà per la felicitat dels seus fills.

La Pàtria és de tots els seus fills. En comptes de tenir-ne gelosia ens plau que altres li facin l'amor. Més encara. Som els qui més la volem que li cerquem nous amadors.

La Pàtria és altrament l'enamorada fidel de tots i cadascú dels seus pretendents. Al contrari de l'adúltera, es fa tant més noble quant més considerable és el nombre de galans que la festegen.

La Pàtria no envelleix.

Es la Mare eternalment jove, relliquiari de gràcies sempre renadives pels que vénen, pels que hi són i pels qui se'n van.

Neix l'infant i ja li té a punt els bolquers de randa teixits amb els somriures de l'Aurora; ensopega l'home gran amb la realitat desvergonyida i ella li mostra en tota sa grandesa i majestat les supremes fruïcions de l'esperit; i quan ja vell xaruc la terra xucla els seus ossos, li dona un bocí del seu sagrat patrimoni on servir ses despulles, fent-li avinent que si cau el cos se sosté

l'ànima, la tradició, que és la unitat de la Raça de la qual Ella és la fidel Tresorera.

La Pàtria s'eixampla.

Va allà on la porten els seus fills. Amb els Comtes s'exten per Tarragona, Lleida i riberes de l'Ebre. L'Alt Rei En Jaume li'n fa present de l'horta de València. Se l'emporta mar endins i l'asseu sobre la Illa Daurada. Uns quants anys després, mestressa d'una marina poderosa, halena d'un cap a l'altre de la mar mediterrània i la nostra Senyera voleia triomfant per Sicília, Sardennya, Atenes i Neopàtria. I els pobladors de Catalunya vella, els de la Nova, els de València i els d'allà de la mar, tots s'anomenen catalans.

La Pàtria no mor.

Catalunya era la Pàtria dels ciutadans que's batien a les muralles el 1714 i avui ho és de tots nosaltres com ho serà demà dels fills dels nostres fills.

Es immutable.

Pels efectes polítics hom admet el canvi de Nacionalitat. Però per llei natural cada persona té la seva i no en pot tenir sinó una. El fill de Catalunya pot fer-se súbdit ianquí. Mes tant si risca com si rasca no deixarà d'ésser català.

L'amor a la Pàtria és de tota la vida.

Als trenta anys ens embadaleix com als quinze. Han d'acompanyar-lo el jaio perquè les mans li tremolen; i si no's pot llevar ell mateix la gorra mana que li treguin els altres per a saludar l'ensenyia de la Pàtria per si acàs l'albira en sa feixuga caminada.

La Pàtria es la nostra Mare.

Es perxò que al teu esguard s'estellen les passions bramadores, s'atura el tràngol dels negocis i s'apaguen els ressentiments personals.

Tots ens sentim fills d'una mateixa Mare quan en dies de prova

L'ESTAT CATALA

sentim pel nostre front el frec de les teves mans sedoses que ens remembrà nostre comunal origen.

Al teu ràcer oblidem les diferències que ens separen, ens sentim germans i fem un bloc inexpugnable en acudir en ta defensa.

Oh catalans!!! tots de genolls davant l'Escut de les Quatre Barres!

EN FRESSETA.

Amb materials del dia aixequem sobre aquests gloriosos fonaments la Catalunya nova.

Res del passat que siga incompatible amb la nostra època, res del present que envileixi la nostra dignitat humana. Mai més lo Boria avall, amb lo fuet infamant sobre l'esquena de la pecadora. Però mai més tampoc la Rambla amunt de l'immoralitat triomfant en la persona d'un pecador polític.

Angel Guimerà

Internacionalisme i Nacionalisme

No's necessita haver anat a l'escola per a saber que per a que pugui haver-hi relació entre dues persones, és precisament necessari que les dues persones existeixin. Heu's aquí un vulgaríssim argument que desfa en un moment totes les teories d'aquell senyor que, ell sabrà per quins motius, fa algun temps està enqueferat en defensar l'obra de l'absolutisme monàrquic espanyol.

Per a que sigui possible l'internacionalisme, és precis que existeixin nacions; però, ja sap el senyor Fabra Ribas lo que és una nació? Tenim motius per a creure que és d'aquells que confonen l'Estat i la nació i, per lo tant, que no té prou autoritat per a tractar del problema nacionalista des del moment que no té ni idea dels seus més rudimentaris fonaments. Ell no té coneixement d'altres Estats que els que veu

pintats al mapa, d'aquests Estats ne diu nacions. Fins aquí arriben els seus coneixements etnogràfics i d'aquí en surten tots els arguments de les seves propagandes en pro de l'imperialisme espanyol.

Una discussió sobre el Nacionalisme és impotent per a sostenir-la. Per això tots els seus arguments són un seguit de confusions i contradiccions ornamentades amb les arreconades freses fetes de que ell és avençat, lliberal i progressiu i els nacionalistes una colla de reaccionaris i atrassats. Les seves prediques són una reproducció exacta de la oratòria d'En Lerroux, quan per encàrrec d'En Moret ens servia barreres de republicanisme, anarquisme i socialisme per a que el poble senzill no's donés compte de que té una ànima nacional i Espanya pogués conservar el domini hereditat dels seus reis absoluts.

Vol el senyor Fabra Ribas fer la segona part de l'obra lerrouxiana? Ha fet tard: els principis de Dret natural en que's fonamenten les reivindicacions nacionals de Catalunya omplen l'enteniment i el cor de tota la nostra joventut i d'allí no's arrencarà ni la força bruta ni les propagandes dels desarrelats i dels traidors.

I si el senyor Fabra Ribas no pot ensenyar nacionalisme al nostre jovent, perquè en sap més que ell, tampoc li ensenyarà internacionalisme, perquè encara que no admeti aquella federació que tant ens recomana, no és que vulgui viure aïllat, és que pensa amb altres pobles amb qui té més llaços naturals, de qui no ha rebut mai agravis i que donen i han donat a la Humanitat més profits que no li donarà mai Espanya.

I que no confii tampoc amb l'estament obrer: encara que no ho vulgui creure, els sindicats estan plens de nacionalistes i tota la joventut del nacionalisme radical és purament obrera. Demés tots els obrers recorden perfectament que mentre els catalans treballaven per una autonomia, que avui ens és poca cosa, Espanya, per a dividir la gent de Catalunya, portava, sense solta, els més caracteritzats obreristes dins un cuirassat espanyol, costant la vida a l'inoblidable Jau-

me Brossa, i arrencant d'allí tot aquell moviment protegit i perseguit pels governants de totes formes i maneres, fins arribar a aquella llei de "fuga" de la que el senyor Fabra Ribas pot donar-ne compte als seus actors i directors, que ja sap bé prou qui són i com se diuen, i per lo tant que precisament l'acompanyen en sa lluita contra la llibertat de Catalunya i en defensa de l'obra dels reis absoluts d'Espanya.

Ara, si el senyor Fabra Ribas té pit per a discutir, estem a les seves ordres.

Lletres obreres

Car amic B.: La ràpida desfeta catastròfica dels partits republicans "Soi-dissant" revolucionaris de tipus espanyol, ha produït una mena de subjecte, barreja de escepticisme i de suficiència que, fent el fatxenda d'un lliberalisme "demodé", presumeix d'una superioritat que, volguent resultar transcendental, produeix als que l'escolten una suau delícia que es tradueix en un amable somriure mofeta.

Ell, el subjecte que ens serveix de peça d'anàlisi, tal vegada en la seva joventut havia format en les rengleres extremes de les agrupacions societàries. L'acte d'heroicitat individual d'en Pallàs, lo del carrer dels Canvis i altres actes de sang li havien fet batre el cor d'una fàiso poc germanívola. La tragèdia de Montjuich tal vegada li havia anegat els ulls en llàgrimes doloroses; potser en la pròpia carn sentí un jorn les urpes dels butxins repugnants...

Però, després flaquejà; la seva ànima, sotregada, dolorida, no tingué la fortalesa del roure, indiferent a les destrallades; se vinculà.

Una veu enganyosa de sirena política el menà a la cleda pacífica. Cregué ésser el mateix i era únicament una bella il·lusió. Li semblà escoltar els mateixos cants de lliberació, fiat en la musica quin resso arribava a les seves orelles i no s'adonà que la lletra era tota una altra. En certs moments ex-

perimentà la sensació de que el fet anava a acomplir-se; però també en aquells instants sentí la buidor que l'envolcallava; quiscún audaç havia romput les portes de la cel·la i la massa enorme, dalerosa, s'extenia amenaçadora per tota la amplada de la ciutat. Mirà a l'entorn i els capitosts eren absents. Passà tot com un mal aire. Un dolor enorme, profund fou l'únic fruit de l'única aventura generosa. I un desgany més intens encara. Ara se sent lliure; però de llavors ençà, clavant cada dia més llurs arrels, no abandonà el seu cor...

I així ha esdevingut escèptic; això li ha donat aquell aire de superioritat un xic còmica.

No creu en cap home que llueixi una determinada etiqueta social o política. No pot capir que fora dels agrupaments socials o polítics de que ha format part, ningú més s'hagi preocupat dels deures que tenim que complir els obrers i del reconeixement dels drets que'ns pertoquen com a homes.

Tota una llarga sèrie de classificacions polítiques i socials espanyoles, tota una extensa acció partidista societària estrangera omple llur cervell; però de la seva terra, del seu país, de la Pàtria llur, ni una paraula, ni un concepte. És a dir, un concepte, sí, però ben estúpid. Aquest: els nacionalistes? uns reaccionaris!

Perdona'm, car amic. Volia transcriure't lo que jo diguí als meus oients i m'hi entretingut en presentar-te un model dels mateixos. Però ja'ns quedarà lleure.

Salut.

A.

LLIBRES

PAYOT & Cie, PARIS

106, Boulevard Saint-Germain, 106

D'aquesta important manufactura parisenca hem rebut una sèrie de publicacions post-guerra. Cal reproduir-ne el títol d'una que considerem de text.

Es deguda a la ploma intel·ligent de Charles Baux, capità d'infanteria i porta per títol "Etudes sur le combat" i la que l'autor la subdivideix en dos importantíssims apartats: "Etudes sur le combat de rupture" i "Etudes sur le combat defensif".

Trobem preferible la nostra recomanació a la reproducció per fragments d'aquesta obra per nosaltres interessantíssima.

El capità Baux, fou durant la guerra incorporat a l'Estat Major general del Mariscal Foch, qui ha prologat l'obra esmentada.

Pel mòdic preu de cinc francs, els nostres llegidors obtindran una obra competent sobres afers de guerra. Especialment el darrer apartat del llibre, per nosaltres, no té preu.

SECCIÓ OFICIAL

ESTAT CATALA

Oficina Central d'organització

D'acord amb les declaracions que atanyen als treballs d'organització es prega a tots els patriotes residents fóra de Barcelona que es reuneixin i es constitueixin en grup.

Un cop reunits, la tasca a fer serà la següent:

1. Nomenament de comissari o delegat.
2. Nomenament d'un secretari i recaudador de les cotitzacions.
3. Nomenament d'un altre comissari i secretari recaudador en caràcter de suplents en cas d'inutilització dels primers.
4. Fer el cens dels inscrits.
5. Aixecar acta de ço acordat i enviar-la a n'aquesta Oficina Central d'Organització personalment.

Per a realitzar aquestes organitzacions no cal que els patriotes de cada poble vagin amb precipitacions. Cal assegurar-se de la fermesa patriòtica dels qui desitgen inscriure's. L'actuació local de cada grup patriòtic, serà a l'albir dels directors de grup i es desenrotllarà en completa autonomia.

Els grups patriòtics dels pobles i viles, aniràn més tard a la organització comarcal i aquesta es sumarà després a l'Organització Nacional alliberadora.

Oficina de Redacció i Propaganda

La nostra publicació de "L'ESTAT CATALA" es troba en seris contratemps per ésser editada en territori espanyol. Aquesta oficina es troba davant el següent dilema: O renunciar a l'orientació radical i revolucionària de la publicació, limitar-se en donar una orientació política o traslladar aquesta oficina al estranger — Perpinyà probablement — per allí desenrotllar més desinvoltagment la nostra tasca.

Per altra part, com ja mencionem en el nostre editorial, una probable reacció anti-nacionalista vindrà damunt nostre, augmentant les dificultats de publicació, que cal reconèixer, no són les mateixes d'altres periòdics.

L'ESTAT CATALA va sumant adhesions i suscripcions d'una manera sorprenent. L'èxit de la tasca humil i voluntària d'aquesta Oficina sobrepassa a ço que nosaltres esperàvem. En el vinent nombre corresponent al 15 de Març, donarem als patriotes incondicionals noves dels acords que la Superioritat prengui.

Han arribat an aquesta Oficina noves de que hi ha elements excessivament desaprensius que fan ús del nom de D. Francesc Macià, per a utilitzar-lo especialment per treballs electorals. Advertim als patriotes, que desautoritzem degudament aquestes falses intervencions del nostre capdill.

Així mateix advertim als nacionalistes que organitzin actes patriòtics, que la representació de ESTAT CATALA, sols la dú el senyor Macià; que ningú més pot dur aquesta representació.

PROXIMAMENT SORTIRÀ

CATECISME DEL JOVE PATRIOTA

CUROSAMENT EDITADA

PREU PER CENTENARS

Són preferibles els encàrrecs per endavant. — Llocs:

F. D. N.: Sant Honorat, 7, pral.

U. Catalanista: Canuda, 14, pral.

“Un soldat deu sapiguer vèncer el dolor i el pessimisme. Hi ha tant valor en sofrir amb constància les penes de l'ànima com restar inflexible sota la metralla d'una bateria.

Abandonar-se al pessimisme sens resistir, és abandonar el camp de batalla abans d'haver vençut.”

Napoleó I.

(Ordre du jour. Saint-Cloud, 22 floreal an X.)

Demà

Nosaltres som la terra. I la volem, la mare,

Ben nostra... ¡per nosaltres, de la muntanya al pla!

—Prudents! Som la canalla. Som els esclaus encare,

Però tenim un dia—el nostre—el de demà.

D. RUIZ - El dia dels homes de fang -

Sí. El demà serà nostre. Nostres són l'ahir i avui mateix. Que riguin! Que's mofin! Que blasmin! Els que vinculin l'obra total de la redempció amb els discursos i amb les polèmiques erudites i assenyades. Una paraula resumeix totalment les seves actuacions patriòtiques: Política.

Una altra paraula defineix la nostra: Sacrifici.

Heu's aquí, catalans fidels a la Pàtria, les divises ben clares i ben concretes. La política no obstant, ha vingut ratificant els camins fressats pel sacrifici. ESTAT CATALÀ, denominació política al fi, segellerà al final l'animitat heroica. Hi ha sector, que cada dia guanya una bandera o un casinet de barriada. Perfectament, perquè abans aquesta bandera ha sigut nostra. Un dia vindrà que la pròpia bandera esdevindrà triomfant

i la passejaran triomfant uns cavallers honorables de la futura Legió d'Honor de Sant Jordi. Seran els polítics. Però la política a Catalunya, com a tots els pobles de la terra, s'escriu al marge de l'història. La política no ha fet triomfar ni una nació esclava, ni una classe social. Quan se'ns acosti prop nostre una vocació política, treiem-se el barret i acomiadem-nos atentament, com un home fa al deixar pietosament un cadàver a la darrera estada. La política és un militarisme civil. I com ell és necessari a mitges. Abans que Tayllerand o Thiers o Napoleó Bonapart; Camil Desmoulins cantant «La Marsellesa» vers el patíbul.

Abans de Collins o Griffitt—si a Irlanda són possibles els polítics—Sir Roger Casemend zigzegan el cos inert de la forca estant. Ara mateix

Gaudhi, ha escrit en el seu evangeli nacional: La nostra arma és el nostre propi dolor.

El mèrit que reconeixem a Prat de la Riba, és el seu treball silenciós en l'esforç de la renaixença nacional. En canvi la seva política ha fallit; com fallaran també totes les orientacions que dimanin de la seva orientació política.

Els utopistes, primer, els idealistes i els somniadors, després; són la vanguarda dels exèrcits alliberadors. Inútil assenyalar camins a seguir. Els homes de la terra, els fills de la terra, no seguiran altre camí que el que dicta la veu de la sang. Serà complert el fet inexorable. Ni es detura l'aigua del riu en mig del temporal, ni es mata l'olivera serrant-la prop d'arrel. Un dia qualsevol vindrà que l'aigua correrà tranquila i juganera, i sota la blavor del cel, al caire del marge, el vent cimbregarà un rebrot d'olivera rescent florit. L'esperit pur dels patriotes radicals és l'esperit que està en més pregon contacte amb la naturalesa.

Es un esperit pur i senzill; perquè té el do de la natural efusió. Surt dels cercles centrals de l'unitat circumferència. Tot lo altre són les darreres vibracions. Són notes margi-

nals al fet viu i palpitant de l'alliberració. Per això la política catalana, ha tingut de caminar pel camí frescat pels apolítics. D'una a una ha anat ratificant les posicions.

La «Lliga Regionalista» tot fent un maquiavèlic retrocés ha tingut—per altra banda—de llençar al camp de la reivindicació nacional tot el gros del seu exèrcit per privar que les posicions les ocupessin els iconoclastes. Serà endebades. Un sol patriota pot llençar en un magne gest heroic totes les combinacions per terra.

Per això diem que'l demà serà nostre, com ho era l'ahir i com per això, tots els sectors nacionalistes tenen d'anar agafant les banderes que nosaltres deixem per un més enllà.

Jove patriota:

L'Oficina de Redacció
i Propaganda de

ESTAT CATALÀ

us recomana la lectura:

Etudes sur le combat

par Charles Baux.—Preface
du Marechal Foch.—5 francs

LES SEPT PREMIERES DIVISIONS ANGLAISES

par Lord Ernest-W. Hamilton
Recib detaille de leurs combats
autour de Mons et d'Iprès.—5 francs

LA GUERRE EUROPEENNE

Avant-propos stratégiques
par le Colonel F. Feyler.—12 francs

LE PLAN XVII

Etude Stratégique

par ***.—6 francs

PAYOT & Cie, PARIS

106, Boulevard Saint-Germain, 106

Enfront Prat de la Riba, diem Martí i Julià. Enfront Nació Catalana, diem Estat Català. Enfront el Nacionalisme iberista o imperialitzant, diem Independència de Catalunya.

ESMENTADOR

Prensa nacionalista radical «Icaria Nacionalista del Poble Nou».

DE CARA AL MON

En Bofill i Matas, fou el primer que en les rengleres de la Lliga Regionalista aixecà la bandera del "Catalunya endins" enfront de l'"Espanya Gran" tòpic inventat pel nacionalista-imperialista N'Enric Prat de la Riba i explotat pels actuals capdevaners de l'efusionisme.

Aquest Catalunya endins, que els nacionalistes radicals practicaven ja de temps, procurant posar en les pregonesses de la nostra raça catalana, en la sina feconda de la nostra nacionalitat, la força espiritual i material necessària per a complir els nostres destins de nació sobirana, foragitant de casa nostra, de l'ànima nostrada, del esperit del nostre poble, tot ço foraster que dués bones centúries de dominació estrangera havien superposat a les nostres característiques nacionals, debilitant el nostre esperit de raça, aquest *Catalunya endins*, devem completar-lo amb un enèrgic *de Cara al Món*, deixant per un mai més de mirar de cara al Ebre, per a fitar el nostre esguard seré de cara al mar, de cara a la muntanya, de cara al sol ixent.

Predicant amb l'exemple preguem avui als patriotes poblenovins, que oblidin la vergonyosa posta de sol marroquina i per damunt del Pirineu esguardin ço que s'esdevé enllà del Rin.

L'ocupació de la conca del Rhur per la França mig ofegada sota el pes de les devastacions atilianes portades a cap durant la gran guerra per l'enemic invasor, és una lliçó de gosadia assenyada que cal anotar curiosament en el nostre dietari patriòtic per tal d'ex-

treure'n els ensenyaments adequats a la nostra santa causa.

Abans de gosar la França fou amonestada seriosament per l'Anglaterra i altres nacions interessades; tots els periòdics *sensats* d'arreu del món s'esglaiaren davant les conseqüències caòtiques d'aital procedir i els mals averanys foren dits i repetits per polítics de totes les tendències. Tothom predicava *seny* i demanava paciència.

Al moment d'*actuar* la França procedint metòdicament i serena a l'ocupació de la dita conca al tolle-tolle general s'hi afegiren, les amenaces d'Alemanya, la colera dels grans industrials, el poder de l'Alta Banca que arribà fins a movilitzar les forces polítiques més extremistes.

La França, però, serena i confiada, forta en son dret a la vida i en la justícia de les reparacions degudes desafià gosaradament la tempesta i afirmà rodonament la seva voluntat inquebrantable i la seva fé ardida en els destins del seu poble.

Avui, l'Anglaterra accepta el fet consumat, la prempsa mundial comenta quasi favorablement l'ocupació i el govern alemany es bat prudentment en retirada promentent la cancel·lació del seu deute.

La França pacient i assenyada fou burlada per enemics i aliats amb vagues promences i polítiques manobres. La França agosarada, obté tot seguit resultats positius amb la aquiescència de tothom.

Pensem nosaltres catalans que havem passat un quart de segle fent del seny una virtut bàsica de la nostra raça, si no és hora ja de pensar que la gosadia escau més a tots aquells qui tenen quelcom per a reclamar i molt per a exigir.

A hores d'ara, un jove nacionalista no pot ésser més que una de les tres coses següents:

Audaç, ardit o capó.

Casal Català de Perpinyà

Havem rebut d'aquesta Associació patriòtica, una fervorosa carta d'amor a la causa alliberadora de Catalunya i

d'adhesió a l'obra d'acció directa de L'ESTAT CATALA.

Els termes en que està redactada son per ésser llegits davant els futurs batallons irredentistes de la Catalunya Eterna.

Qui s'interposa entre mi i la llibertat meua? No vull sapiguer noms: No'n necessito de noms ara. Per mi ara l'únic nom convenient és aquest: criminal. El crim comença per aquí: per una intenció de violar la llibertat. Després ve tot: l'assassinat i lo demés. Així, ben comprès això, diguem:

QUI NO RECONeix MA PAR-LA, ES CRIMINAL.

QUI M'IMPOSA UNA LLEI, ES CRIMINAL.

QUI FA LLEIS CONTRA EL MEU ESPERIT, ES CRIMINAL.

DIDAC RUIZ.

Davantals patriòtics i anuncis en castellà

Nosaltres, nacionalistes, protegim la premsa nacionalista...

Ara mateix, tenim als dits un diari nacionalista, ultra-nacionalista, separatista, si n'hem de creure l'editorial, segons el qual són previstes totes les objeccions a l'assoliment del màxim ideal català.

El mateix diari ens ha delectat amb una important ressenya de la Diada de la Llengua Catalana a Torroella de Montgrí, i passant una esquila d'un ex-alcalde de R. O., la imparcialíssima informació mundial de les agències Havas y Radio i la informació madrilenya de la "Prensa Asociada", sense oblidar l'indispensable manifest dels artillers — que no hem llegit, — hem pogut enterar-nos de que "El Sol" reproduceix íntegrament un article d'En Pedraza a "La Veu" i que "El Debate" dona un ample extracte de l'article de "La Publicitat" sobre l'idioma ca-

talà. Després hem vist els anuncis... "La grippe os acecha, la grippe está en el aire", "Sarna, frasco 4 ptas.", "Los periódicos de todo el mundo dicen que"..., i entre els anuncis un entrefilet: "Vos, nacionalista, ja sou subscrit a "La Publicitat"?"

"La Publicitat" ens perdonarà que tot aixecant els dos dits demanant permís per a exercir de nacionalistes amb patent corsària, ja que no ens l'han visat els papàs de la Lliga ni els hereus de l'Acció Catalana, estirem l'índex indicant-li aquests anuncis en llengua manllevada, els quals no s'avenen gaire amb els seus patriòtics davantals.

"La Publicitat", que gaudeix tant reproduint el que diuen a Madrid, prenent-se massa sovint per ella el que va per altres, podria reproduir ara ço que diem; car nosaltres, nacionalistes, som lectors de "La Publicitat", i "La Publicitat" té oberta una rubrica de "El lector diu...". Nosaltres celebrariem que "La Publicitat" recullís aquesta queixa nostra, encara que no siguem "El Sol", "El Debate" o En Sancho Quijano...

"La Publicitat" no la recullirà, però, la nostra queixa. I és que "La Publicitat" no ens dona bel-ligerància.

Tampoc en dona l'Estat espanyol als novells separatistes de "La Publicitat". Massa saben els espanyols que tota la seva "acció catalana" acaba davant l'anunci de qualsevols pastilles.

Aquesta és, senyors Rovira Virgili i Cia., la sola "objecció al vostre ideal" que no teniu prevista. Les altres, les que us puguin fer contra el que vosaltres en dieu elegantment "el màxim ideal català", us les teniem respostes de fa molts anys a vosaltres mateixos. No heu estat vosaltres qui les ha previstes.

ESTAT CATALA

Sortirà quinzenal

Subscripció a Catalunya

3 pessetes semestre

S'admeten donatius per a estendre nombres francs

Espanya, poble incult i dur. — (Oda II.)

Per l'ampla i trista Espanya. — (Oda XI.)

FRA LLUIS DE LEÓN.

Edició Merino. 1816.

La nostra fita inevitable

Espanya ha parlat, la seva veu enrogallada ha destrempat orelles i afirmat consciències.

Les pregoneses sublimes de la nostra Terra s'han remogut arremolinadores; han sentit la veu del tirà.

Amenaçanta i persuasiva, la seva veu ha volgut convencer-nos; no és ella qui'ns ha de convèncer, som nosaltres mateixos.

Els límits de l'amenaça són la mort i aquesta no existeix en l'infinit d'un ideal etern.

Els límits de la persuasió són el seu interès, el d'un miserable, nosaltres preferim la glòria d'un egoisme noble...

Per això al damunt d'aquesta veu vibra la nostra, la veu de Catalunya plena i forta; escolteu-la, els qui formeu en les rengleres enemigues, com els que convivia en el pudrimener dels covards, traidors i indecisos...

Volem l'independència.

Res ens lliga amb vosaltres (els enemics), ni l'ignominia d'aquell pacte matrimonial de les dues corones, fa temps estroncat, on acabà la nostra personalitat per continuar la vostra.

La vostra, amb la suor del nostre treball, i amb l'esforç de la nostra sang... total per engreixar a una història fanfarrona i ridícula quals resultats són tant esplèndits!

Totes les vicissituds passades teixien aquesta història sola—i així ho

heu demostrat i proclamat—i la tragèdia d'un poble esclau...

Perquè era una tragèdia continua, la vida d'aquest poble empal·lada d'una altra ànima que la feia moure fatalment, mentre procurava anorrear la seva...

Però aquesta no ha desaparegut, sinó que revifada i íntegra ha dit:

Vull restar sola, no vull que m'entrabanqui ningú, la voluntat hem dictarà la conveniència o la conveniència la voluntat.

—I tot això ni que fos un orgull de suïciència, sempre més honorable que'l d'un malhaurat quixot. —

Aquesta és la veu de Catalunya, consciència veritable en les entranyes de tot poble; Dret indestructible en l'essència de tota Llibertat.

Ho enteneu bé? Aquesta serà la nostra fita inevitable...

Mateu, destruiu, aniquileu, que la

llevar ja està llençada, com es llença un dia dins cada poble, avui lliure, i brota i rebrota i brotarà cada moment i cada dia; en el sí de l'infant nascut o en el d'una consciència dormida fins arribar a la plenitud completa... i no fallirà, assaonada com és pel Dret i la Raó...

Mateu, destruiu, aniquileu, que'ls sembradors no acabaran mai; i si la vostra raça fós extingida, aleshores s'enfonsarà aquesta terra, finida la seva missió, com aquella via del Mar Roig, que després d'haver sostingut—encara que per breus instants—la sort d'un poble, es sepul·tà junt amb els enemics que volien servir-se d'ella. I mentretant vos esperem cara a cara, els catalans que si han sabut lluitar per la llibertat dels altres, bé sabran lluitar per la seva, quan sigui l'horà, i per sempre més...

CROQUIS

Era un temps en que dir-se catalanista equivalia a çò que podríem dir-ne un home excel·lent, auster, anc que quelcom aixelebrat de cabòries, però incapaç d'encendre dos mistos a l'hora per tal de que l'espetèc no motivés an el senyor "Mariano", que amb aquell nas-set rodanxó fitant al cel, se'l mirés per damunt de les ulleres i amb la prevenció del que té prop seu un home perillós i d'acció.

Així han passat molts anys i l'home auster s'és emmullerat i el ventre venturós de la seva esposa ha ofert a la Pàtria un fill.

Aquest nin, que al néixer obri els ulls i contemplà amb dolcesa la blavor del nostre cel, aquest cel a posta per ésser cantat, — que bé prou que s'ha fet massa, — ben prest havé esment del sentit del oïd, i al lllindar de sa ca-

sa, a ple sol, el retruny espantós d'una bomba li feu obrir uns ulls de pam.

I el nin s'és fet gran, i en mig d'aquelles enganyifes que'n digueren "setmanes" tràgiques, a fàisó d'una setmana Ignaciana, Municipal o esportiva, es vegé mantes vegades obligat a passar per damunt d'una barricada amb la senzillesa del qui sorteja un obstacle.

Més ençà, les lluites aferrigades que han junyit la nostra Barcelona, l'han sobtat adés i ara.

I el nin, avui ja home, s'és dit: Allà en llunyanes terres ens diuen que les lluites més cruentes flagellen moltes vides... Per què? Per la Llibertat, diuen... I, què és çò que s'en diu llibertat? Es cotitza? Quina és la seva valua?

I l'home, ahir un nin de mirada plà-

cida i amb rinxols d'or, ha vist transfigurada la seva faç, i juntar-se les sèies, i cloure-se-li el puny i brandar al aire el braç ferm... i alçant la testa ha tornat a veure aquell cel blau tant nostre... Nostre?... I acotant el cap esguarda el braç nú i té esment de la seva vigoria.

I veu la sang que amb tota llibertat circula per les seves venes i diu:

—Això és vida!

I copsa de cop i volta çò que és la llibertat i pensa:

—I per què la vida sense ella?

L'Independència de cada mínima unitat territorial ètnicament definida és ja una necessitat apremiant.

Kropotkine

La Llibertat és una substància feta d'ideal i de sang vessada per la joventut.

El seny és una gran virtut en la opulència, en el poder i en el domini.

Però el seny per un poble vençut i humiliat és un cranc.

Sigueu, amics meus, agressius!

ESTAT CATALÀ,

divideix la seva tasca, donada la variació d'assumptes que li seran sotmesos, en dues oficines: Oficina de Redacció i Oficina de

Organització

Preguem als nostres comunicants que sempre que ho facin per escrit, baix sobre i indicant l'Oficina respectiva, segons l'assumpte que

hi tinguin interès

Antoni López, impressor, Olin, 8. — Barcelona